

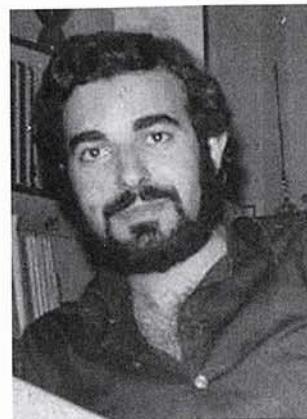
ΚΕΦΑΛΟΝΙΤΕΣ και ΙΘΑΚΗΣΙΟΙ

στην ΕΞΕΓΕΡΣΗ του ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ το 1973



Έρευνα - Εισαγωγή - Επιμέλεια ΠΕΤΡΟΣ ΠΕΤΡΑΤΟΣ

Αργοστόλι 2008



Ο σηματοδότης

[...] Πάντως στη διασταύρωση Παπούων και Αβέρωφ υπήρχε ένα φανάρι τρυπημένο από σφαίρα. Ακριβώς στο ύγος του κεφαλιού μου, και αν σκεφτεί κανείς ότι δεν είμαι ούτε πολύ κοντός ούτε γηλέας, η σφαίρα βρισκόταν στο ύγος του κεφαλιού τους καί για ένα σωρό άλλους.

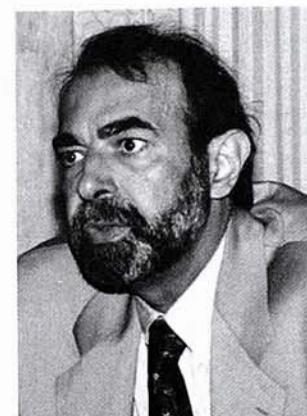
Κάθε μέρα που περνούσα δίπλα από το φανάρι, ακολουθούσα με το νου, μου τη φανταστική πορεία της σφαίρας κι όταν το κεφάλι μου και η τρύπα στον σιδερένιο κορμό των βρισκόταν στην ίδια ευθεία με τον αέρα σκοπευτή, ανατρίχιαζα. [...]

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΕΤΣΕΤΙΔΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΕΤΣΕΤΙΔΗΣ

Τότε:

Φοιτητής της Σχολής
Τοπογράφων του Μετσόβιου
Πολυτεχνείου

Γεράσιμος Ποταμιάνος



Σήμερα:

Εμπειρογνώμονας
Ευρωπαϊκών δεμάτων
(ενεργειακή πολιτική)-
Βρυξέλλες- & Διευδύνων
Σύμβουλος της
Τετράεδρον Α.Ε.

ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ ΔΕΝ ΒΟΛΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΟΥΡΑΝΟ

Απρίλιος 1967

Η 21 Απριλίου 1967 με βρήκε 16χρονο, στην πρώτη Λυκείου του Γυμνασίου Αρρένων Αργοστολίου. Όταν οι καθηγητές μας έστειλαν σπίτι εκείνο το πρωινό, επειδή, λέει, είχε γίνει «εδνοσωτήριος επαναστάσις», κατεβαίνοντας τον δρόμο του Νάπερ μαζί με τους συμμαδητές μου, προσπαθούσα να καταλάβω τι ακριβώς συνέβαινε. Δεν ήταν παρέλαση, δεν είχαμε πόλεμο και όμως εμβατήρια ακούγονταν από παντού.

Στο σπίτι ο πατέρας μου χρησιμοποίησε άλλη λεξη: πραξικόπημα. Εκείνη την ημέρα δεν παίξαμε όπως συνήδως μέχρι αργά το απόγευμα. Το σούρουπο έμαδα πως υπήρχε απαγόρευση κυκλοφορίας και ότι το βράδυ άρχισαν συλλήψεις «εχδρών της πατρίδας». Ήμουν περίεργος να μάδω ποιοι ήταν. Μόνο ένα όνομα μου ήταν γνωστό. Αυτό του βιβλιοπώλη στην αρχή του Λιδοστρώτου. Μα γιατί η πώληση βιβλίων ήταν εχδρική πράξη;

Την άλλη μέρα έμαδα και δεύτερο όνομα, όταν ο πατέρας μου αργά, το μεσημέρι, ζήτησε από τη μητέρα μου να στείλει με μένα ένα πάτο ζεστό φαΐ σ' ένα φίλο του από τη Σάμη. Πήγα με την ψυχή στο στόμα στα κρατητήρια της Χωροφυλακής. Επιστρέφοντας άρχισα να ανησυχώ για μας, που βοηθούσαμε έναν επιχειρηματία και «εχδρό της πατρίδας». Μα γιατί όλα αυτά; Στις πολλές ερωτήσεις μου

ο πατέρας μου απαντούσε μονότονα: «Είναι μια κρίση που δα περάσει. Εσύ να είσαι προσεκτικός».

Ο φίλος μου ο Κώστας ανησυχούσε για τον πατέρα του και εγώ άρχισα να ακούω ραδιόφωνο, μήπως μάδω περισσότερα. Διάφορα διαγγέλματα, ανάμεσα σε εμβατήρια, δεν ήταν ενημερωτικά. Μόνο καθησυχαστικά για τη «σωτηρία της πατρίδος από τα χείλη του γκρεμού». Είχα μια γενική εικόνα των γεγονότων που είχαν προηγηθεί: την προσβολή της Δημοκρατίας από το Παλάτι, την αποστασία, τις διαδηλώσεις και τα Ιουλιανά, τον σκοτωμό του Πέτρουλα, τη λυσαναλέα πολιτική αντιπαράθεση μετά τον Ανένδοτο. Η ηλικία μου όμως δεν είχε επιτρέψει να φανταστώ τέτοια εξέλιξη.

Προσπάθησα να διακρίνω προδέσεις από τις διακηρύξεις της «Εδνικής Κυβερνήσεως». Ήταν όμως μεγάλη η έκπληξη και προσβολή για την Ελληνική Γραμματεία, που μας δίδασκαν ο Γεωργάτος και ο Κακούρης, η χρήση άθλιων ελληνικών και οι άναρδρες κραυγές κάποιων συνταγματαρχών που κατέλαβαν τα ανώτατα αξιώματα «προκειμένου να σώσουν την Δημοκρατία από τους πολιτικούς». Αυτή δεν ήταν μήπως η μόνιμη δικαιολογία των τυράννων στην αρχαία Ελλάδα;

Ο πατέρας μου είχε δίκιο. Μετά τις πρώτες μέρες και μήνες, αφού οι ποι πολλοί «κάτισαμε φρόνιμα», η κατάσταση ομαλοποιήθηκε, με τους πολλούς εμάς να πορευόμαστε και τους ποι λίγους να παραδερίζουν στα ξερονήσια, ενώ οι οικογένειές τους αγωνιούσαν φρικτά. Όσο για μένα, αναρωτιόμουν γιατί πριν, όταν άκουγα τα εμβατήρια στην παρέλαση, ήμουν υπερήφανος, ενώ τώρα αισθανόμουν απέχθεια;

Οκτώβριος 1971

Δυο χρόνια αργότερα ήμουν πρωτοετής φοιτητής στο Πολυτεχνείο. Η σκληρή περίοδος προετοιμασίας είχε περάσει. Τώρα έπρεπε να γίνουμε μηχανικοί. Ο πρώτος χρόνος πέρασε σχετικά ήσυχα. Δεν πέρασε όμως απαρατήρητη η παρουσία ενός απερίγραπτου «Κυβερνητικού Επιπρόπου» και διαφόρων - δήδεν φοιτητών - υπαλλήλων του Σπουδαστικού της Ασφάλειας, που φρόντιζαν για τον κορσέ της ακαδημαϊκής ελευθερίας. Τον δεύτερο όμως χρόνο εμφανίσθηκαν - ή μάλλον συνειδητοποιήθηκαν - πολλά προβλήματα σχετικά με τα προγράμματα σπουδών, τη σίτιση, τις συνεργασίες με ξένα Πανεπιστήμια, την ελευθερία ταξιδιών στο εξωτερικό και κυρίως την έλλειψη εκπροσώπησης των φοιτητών και την απουσία φοιτητικών εκλογών.

Στην πρώτη ενημερωτική - απαγορευμένη - συγκέντρωση στο κτίριο Γκίνη (1971) συνάντησα και τον Χάρη Γαϊτανίδη. Από τότε τα γεγονότα έτρεξαν γρήγορα. Μετά λίγους μήνες είχαν συσταθεί επιτροπές για τη διεκδίκηση φοιτητικών αιτημάτων και οι κινητοποιήσεις πολλαπλασιάζονταν. Η Δικτατορία, με σκοπό να εκτονώσει την πίεση, ανακοίνωσε τη διενέργεια εκλογών στα Πανεπιστήμια. Κατά την προετοιμασία των εκλογών, αναδείχτηκε μια φυσική ηγεσία στις Πανεπιστημιακές Σχολές ενώ η μαζικότητα των κινητοποιήσεων μεγάλωνε, παρά τα μέτρα καταστολής και εκφρισμού. Αποφάσισα να είμαι υποψήφιος.

Οι εκλογές έγιναν σε κλίμα τρομοκρατίας και παντού

επιβλήθηκαν τα επιλεγμένα από τη Δικτατορία ψηφοδελτια, με την εξαίρεση δυο Σχολών, Χημικών και Τοπογραφών Μηχανικών. Οι δυο αυτές Σχολές απέκτησαν συμβιθούλια δικής τους επιλογής και έγιναν για λίγο η αιχμή του ιδόρατος για τις φοιτητικές διεκδικήσεις. Εκλέχτηκα στο Συμβούλιο της Σχολής μου στη δέση του αντιπροέδρου. Σύντομα οι φοιτητικοί αγώνες απέκτησαν αντιδικτατορικό χαρακτήρα. Ήταν αναπόφευκτο, καθώς διεκδικήσεις σε ικαδεστώς Δικτατορίας προσκρούουν στο αντιδημοκρατικό πλαισιο.

Σύντομα η Χούντα (Φεβρουάριος 1973) υποχρεώθηκε να αποκεφαλίσει το φοιτητικό κίνημα. Στράτευσε βίαια την ηγεσία του. Σε ένα στρατόπεδο βρέθηκα να καδαρίζω Ιπατάτες με : τους Κεφαλονίτες φοιτητές της Ιατρικής Λυκείου, Στεφανάτο και Κουμάτο. Ήταν νομίζω στην Τρίπολη, όπιου «προσγειώδης» μια πρώτη φουρνιά στρατευμένων φοιτητών. Δεν μας έδωσαν στην αρχή όπλα. Το πο ενδιαφέρον όμως ήταν ότι έπρεπε να περάσουμε περιθεύον εκ των υστέρων. Αποφασίστηκε να γίνει επί τόπου. Μας συγκέντρωσαν σε μια αίδουσα και μας μοίρασαν κιμπούα έντυπα με ερωτήσεις πολλαπλών επιλογών. Συνεννοήθηκαμε με το βλέμμα. Τα έντυπα συμπληρώθηκαν στην τύχη. Μπερδεύτηκαν πολύ με την «αποτυχία» μας στις αιματήσεις. Διασκεδάσαμε βουβά με την έκφραση του επιφεραλής, που κοίταζε τα πρώτα έντυπα που παραδόθηκαν.

Μετά, αφού περάσαμε από έναν ενδιάμεσο οιαδόμο σύντομης εκπαίδευσης, τραβήξαμε βόρεια κατά μήκος των

συνόρων. Στους μήνες που ακολούθησαν έγιναν πολλά. Και μεις μεγαλώσαμε, λίγο απότομα, νομίζω. Όμως αυτά είναι μια άλλη ιστορία. Στο διάστημα αυτό, οι κινητοποιήσεις των φοιτητών για την επιστροφή των στρατευμένων έφερε την ανάδειξη νέων εκπροσώπων. Και η ογκούμενη αντιδικτατορική πάλη, με ενδιάμεσο σταδιμό τη Νομική, οδήγησε στο Πολυτεχνείο.

Νοέμβρης 1973

Η σχετική φιλελευθεροποίηση της Χούντας με τον Μαρκεζίνη συμπεριέλαβε την απόφαση Σιφναίου για αναστολή της σιράτευσης των φοιτητών. Στη δική μου μονάδα, μόλις είχε φθάσει ο ταγματάρχης Χλωρός. Με κάλεσε στο Γραφείο του ενημερώνοντάς με για την επικείμενη διαταγή και με προέτρεψε να φύγω. Ήξερε ότι ήμουν Κεφαλονίτης. Ήταν εξάδελφος του Σ. Μπένου της Τράπεζας Ελλάδος στο Αργοστόλι.

Την Κυριακή 12-11-1973, έφθασα στην Αθήνα με την τακεία από Θεοσαλονίκη. Τη Δευτέρα το Πολυτεχνείο ήταν γεμάτο φοιτητές που πανηγύριζαν για την επιστροφή μας και εξέταζαν τις νέες συνδήκες. Την Τρίτη ήρδε σπίτι μου ο Σ. Λυκούδης από την Πάτρα, αναζητώντας επαφή με το Πολυτεχνείο της Αθήνας. Το ίδιο και ο Ι. Κρούσος από το Μικρό Πολυτεχνείο. Την Τετάρτη, με τον αριθμό των συγκεντρωμένων να αυξάνεται, τέθηκε το δίλημμα της κατάληψης. Συγκρούοιταν τότε δυο γραμμές, καθώς πολλοί φοιβόντουσαν βίαιη καταστολή και πισωγύρισμα του αντιδικτατορι-

κού κινήματος. Η πλειοψηφία όμως των φοιτητών, που ήταν διατεθειμένοι - ίσως χωρίς πλήρη συνείδηση του κινδύνου - να προχωρήσουν σε κατάληψη, ήταν μεγάλη. Για να κερδηδεί χρόνος, προτάθηκε να ληφθεί η απόφαση από τις Γενικές Συνελεύσεις των Σχολών του Πολυτεχνείου.

Αυτό το γεγονός, με δεδομένη τη -σχεδόν - απουσία κομμάτων, ανέδειξε το μεγαλείο της αυτο-οργάνωσης του φοιτητικού κινήματος, που μέχρι την πτώση της Δικτατορίας, ουδέποτε καδοδηγήθηκε καδοριστικά από οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις - χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν δέχτηκε επιρροές. Το αυτόνομο φοιτητικό κίνημα στην πορεία απέκτησε πλήρη συνείδηση πως δεν υπάρχει ακαδημαϊκή ελευθερία χωρίς Δημοκρατία. Και πως η Δημοκρατία δεν είναι εφικτή χωρίς την αποτίναξη της πλήρους πολιτικής κυριαρχίας ξένων δυνάμεων.

Αυτή η συνείδηση εκφράστηκε στα συνδήματα «Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία» και «Εξω τώρα οι Αμερικάνοι». Οι συνελεύσεις αποφάσισαν κατάληψη παρά τις προειδοποιήσεις για κάδοδο των τανκς. Η συνέλευση της Σχολής μου, την οποία συγκάλεσα ως αντιπρόεδρος, εξέλεξε και μένα μαζί με ένα Λευκαδίτη και δυο Κρητικούς ως μέλη της Συντονιστικής Επιτροπής.

Από 'κείνη τη στιγμή άρχισε μια τιτάνια προσπάθεια για την αμυντική δωράκιση του ΕΜΠ, για την εξασφάλιση περίθαλψης, φαρμάκων και τροφής, για την παραγωγή κατάληλων συνδημάτων, τη δημιουργία ραδιοφωνικού σταδιού και προπαντός τη διαμόρφωση στρατηγικής. Η Συντονιστική

είχε πλήρη επίγνωση της σοβαρότητας της κατάστασης και του κινδύνου που διέτρεχαν οι έγκλειστοι. Πρώτοι στόχοι που τέθηκαν ήταν η προσέλευση όσο το δυνατόν περισσότερων πολιτών στους χώρους γύρω από το Πολυτεχνείο, η συσπείρωση ευρύτερων στρωμάτων του πληθυσμού, η προσέλευση των αγροτών της Πάχης, που είχαν ξεσηκωθεί κατά της Χούντας και η προβολή μέσω του τύπου και ξένων ραδιοσταδιών. Δεύτερος στόχος η συμπαράσταση του εργατικού κινήματος την αργία του Σαββάτου, 17-11-73.

Οι επόμενες ώρες θα έμεναν χαραγμένες στη μνήμη όλων όσοι ήταν στο Πολυτεχνείο. Άλλα και όλων όσοι ήλθαν γύρω από αυτό, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα του σταδιού των «ελεύθερων αγωνιζόμενων φοιτητών, των ελεύθερων αγωνιζόμενων Ελλήνων». Ο κόσμος έδειξε με κάθε τρόπο τη συμπαράστασή του: φέρνοντας εφόδια, αναμεταδίδοντας τα συνδήματα, διαδηλώνοντας, συμπλεκόμενος με τις δυνάμεις καταστολής της Χούντας σε διάφορα σημεία της Αθήνας. Το μεσημέρι της Πέμπτης όλοι νιώθαμε ότι γίλησιάζει η στιγμή μετωπικής ρήξης με το καθεστώς των συνταγματαρχών. Την έκβαση θα καθόριζε το μέγεθος της προσέλευσης του λαού της Αθήνας. Όλα τα σημάδια ήταν δετικά. Η Χούντα κατάλαβε ότι χάνει το παιγνίδι. Αποφάσισε τότε να δείξει το σκληρό της πρόσωπο.

Το βράδυ της Παρασκευής 16-11-73, ελεύθεροι σκοπευτές ακροβολισμένοι στο ξενοδοχείο «Ακροπόλ» έριχναν στο ψαχνό. Είδα το πρώτο δύμα με τραύμα στην κοιλιά από πλαστική σφαίρα γύρω στις οκτώ το βράδυ. Τον ανεβάσαμε στο πρόχειρο χειρουργείο πάνω σε μια πόρτα. Είχε

μεγάλη αιμορραγία. Ήταν για μένα το πρώτο σοκ. Ο φόβος ξύπνησε μέσα μου, καθώς ένιωσα τον κίνδυνο μέχρι το μεδούπλι της ύπαρξής μου. Κατευδύνθηκα στην αίδουσα τελετών στο κτίριο Αβέρωφ, για να ηρεμήσω. Κάποιος έπαιζε στο πάνο. Η αίδουσα ήταν κατάμεστη από φοιτητές - στην πλειοψηφία τους κορίτσια - που προσπαδούσαν να συνέλθουν από τα δακρυγόνα. Κάδισα δίπλα στην Άννα και μια φίλη της από την Αρχιτεκτονική. Με ρωτούσαν διάφορα πράγματα για την κατάσταση στον περίβολο και τη δράση της αστυνομίας - ήξεραν ότι είχαμε καταφέρει να πάνουμε τα σήματα του οιαδμού της. Αποφάσισα να μην αναφέρω τίποτε για τις σφαίρες, που προμήνυαν δύσκολη νύχτα. Έμεινα περίπου ένα τέταρτο και με τη μελωδία του πιάνου ανέκτησα το κουράγιο μου.

Τα δακρυγόνα είχαν μετατρέψει τον περίβολο και την Πατησίων σε κόλαση. Από τη γωνία Στουρνάρη και Πατησίων ξεκινούσαν επιδέσεις αρμάτων της αστυνομίας. Τα μέλη των ομάδων περιφρούρησης προστάτευαν τη μύτη με μαντήλια δεμένα στο πρόσωπο και κρατούσαν στο χέρι καρεκλοπόδαρα. Μπροστά στην κεντρική πύλη και κατά μήκος της Πατησίων, μαθητές Γυμνασίου με αναμμένα φύλλα εφημερίδων έσβηναν με κίνδυνο της ζωής τους δακρυγόνα. (Πολύ αργότερα είχα την ευκαιρία να γίνω φίλος με έναν από αυτούς). Ξαφνικά αναγνώρισα δίπλα μου τον Μίμη. «Θα έχουμε πανηγύρι απόψε, μου λέει. Πάμε πάνω». Και ανεβήκαμε στην αίδουσα της Συντονιστικής, που ήταν σε διαρκή συνεδρίαση.

Οι πληροφορίες έλεγαν ότι μονάδες τεθωρακισμένων κατεβαίνουν τη λεωφόρο Αλεξάνδρας. Στην κεντρική πύλη ο Στέλιος, δίπλα στην ελληνική σημαία, φώναζε με την ντουντούκα μέσα στο πανδαιμόνιο «Συμπαράσταση λαέ». Λίγο αργότερα, όταν το τανκ είχε σταδιμεύσει μπροστά στην πύλη, το σύνδημα προς τους στρατιώτες έγινε «Είσαστε αδέλφια μας. Δεν θα χύσετε αδελφικό αίμα». Η Συντονιστική αποφάσισε. Διαπραγματεύσεις για ειρηνική έξοδο. Η πρώτη συνεννόηση απέβη άκαρπη, καθώς δεν γίνονταν δεκτές οι εγγυήσεις που ζητούσαμε για αναίμακτη έξοδο. Η διαπραγμάτευση είχε και δεύτερο γύρο.

Κάποια στιγμή, προκειμένου να ελέγξω το μαγνητόφωνο του Ολλανδού δημοσιογράφου που ζητούσε νέα συνέντευξη με τη Συντονιστική, πήγα στο διπλανό μικρό δωμάτιο. Άκουγα μαζί με τη Στέλλα και τον Ολλανδό την κασέτα, όταν ο εκκωφαντικός δόρυσθος μας έκανε να πεταχτούμε στο μικρό παράδυρο που βλέπει την πύλη. Το δέαμα ήταν τρομακτικό. Το τανκ είχε συνδίψει τη σιδερένια πόρτα, είχε πατήσει στη μεροσεντές που του έφραζε το δρόμο και, ενώ το πυροβόλο του σημάδευε την Καλών Τεχνών, ο προβολέας του φώτιζε σε μια φρικτή σκηνή: ομάδες φοιτητών έτρεχαν προς τα πίσω. Οι διαπραγματεύσεις ειρηνικής εξόδου είχαν αποτύχει. Κοίταξα το ρολόι μου. Έδειχνε 3:03 της 17ης Νοεμβρίου.

Τμήματα των ΛΟΚ με προτεταμένα αυτόματα έκαναν ζώνη βίαιης εξόδου. Οι φοιτητές κατέβαιναν τις σκάλες ανάμεσα στα όπλα και εγκατέλειπαν τον περίβολο με αρκετή τάξη. Αστυνομικοί όμως, ανάμεσα στους στρατιώτες, με

σανίδες και υποκόπανους χτυπούσαν - ιδιαίτερα τα κορίτσια - κατά μήκος της Πατησίων, της Στουρνάρα και της Τοσίτσα. Ξέφυγα από την Τοσίτσα και κρύφτηκα στη Ζαΐμη, κατά σύμπτωση στο σπίτι της Κεφαλονίτισσας κ. Φαραντάτου, που άνοιξε την πόρτα της παρά τον ήχο των ερπιστριών στο δρόμο. Είχε γιο φοιτητή στο Λονδίνο και «ήταν τρομερό ο στρατός να χτυπάει παιδιά». Πέρασα τη νύχτα στο πάτωμα μαζί με 35-40 άλλους. Το πρωί, σε συνδήκες γενικευμένου χάους, με συμπλοκές και οδοφράγματα στους δρόμους, έφθασα στο σπίτι μου, για να καθησυχάσω τους γονείς μου. Και εξαφανίστηκα. Γλύτωσα το κύμα συλλήψεων και τρομοκρατίας που ακολούθησε, γιατί με έκρυψαν στο σπίτι τους, αφηφώντας τον κίνδυνο, οι Κεφαλονίτες Δ. Μηλάτος και Ε. Κωνσταντάτου.

|285

Μετά το Πολυτεχνείο

Συνέχισα να κρύβομαι μέχρι τον Δεκέμβριο. Άλλαξα όμως κρητοφύγετο, μετακινούμενος στο σπίτι της επίσης Κεφαλονίτισσας, Ε. Ποταμιάνου-Παπασταύρου. Κατά τη μετάβασή μου εκεί αιφνιδιάστηκα, όταν άκουσα να φωνάζουν το όνομά μου. Γύρισα απορρημένος, όχι χωρίς υποψία φόβου, αλλά το μόνο που είδα ήταν μια κλούβα να απομακρύνεται. Έμεινα με την απορία πολλά χρόνια. Το μυστήριο λύθηκε ένα καλοκαίρι στην ...Κεφαλονιά! Ο Μ. Αδανασίου, σύζυγος πλέον της Τζ. Καππάτου, μου εξήγησε πιως είχε συλληφθεί και όταν τον μετέφεραν στο Μεταγωγών με μια κλούβα,

με είδε και με... χαιρέτησε.

Μετά την αντικατάσταση του Παπαδόπουλου από τον Ιωαννίδη, το πραξικόπημα στην Κύπρο και η εισβολή των Τούρκων, έρριξε φως στους πραγματικούς στόχους της Δικτατορίας. Μπροστά στο μέγεθος της τραγωδίας του ελληνισμού και κάτω από τη λαϊκή πίεση, οι επίορκοι αξιωματικοί κατέρρευσαν. Η αποκατάσταση της Δημοκρατίας γιορτάστηκε και απάλυνε τον πόνο του ακρωτηριασμού της Κύπρου. Τα πολιτικά κόμματα ήρθαν στο προσκήνιο και ο πολιτικός κύκλος ξανάρχισε.

Αποφάσισα να συνεχίσω τις σπουδές μου στο εξωτερικό, όπου στη συνέχεια παρέμεινα εργαζόμενος στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Επέστρεψα όμως κατά καιρούς και υπηρέτησα σε συμβουλευτικές δέσεις στα Υπουργεία Οικονομίας, Εξωτερικών, Παιδείας, Πολιτισμού και Άμυνας. Ήταν στο τελευταίο, επί υπουργίας Κεφαλονίτη υπουργού, όπου συνεργάστηκα με αξιωματικούς, όπως ο Κουρής, ο Στάγκας, ο Λυμπέρης και ο ήρωας της Κύπρου Αλευρομάγειρος, όταν αποκαταστάθηκε μέσα μου η εικόνα του Έλληνα αξιωματικού.

Αναπολώντας τα παραπάνω, συνειδητοποίησα πόσοι Κεφαλονίτες πρόσεφεραν στον αγώνα για τη Δημοκρατία. Ήταν κι αυτοί από κείνα τα δέντρα που δεν βολεύονται με λιγότερο ουρανό.

Γεράσος Γερασίμου



|287

Εικονίζονται οι Κεφαλονίτες Γεράσιμος Ποταμιάνος (από δεξιά, ο πρώτος στη δεύτερη σειρά - με τα γυαλιά) και ο Γιάννης Κουμάτος (από αριστερά ο δεύτερος στην πρώτη σειρά - ασκεπής).

- 2) запиши пропущеные буквы

 - 1) Х, и, е, з, и, о, в, и, с
 - 2) т, а, с, и, м, и, с, и, т, и
 - 3) в, а, и, с, и, с, и, с, и, с
 - 4) з, а, м, и, с, и, с, и, с
 - 5) д, а, с, и, с, и, с, и, с
 - 6) з, а, с, и, с, и, с, и, с
 - 7) в, а, с, и, с, и, с, и, с
 - 8) в, а, с, и, с, и, с, и, с
 - 9) в, а, с, и, с, и, с, и, с

Καταγράφονται «οι πλέον μαχητικοί» φοιτητές του Πολυτεχνείου. Έχουμε υπογραμμίσει το όνομα του Γερ. Ποταμιάνου.